

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

CATALUNYA

SALA SOCIAL

RU

IL·LM. SR. FRANCISCO BOSCH SALAS

IL·LM. SR. FÉLIX V. AZÓN VILAS

IL·LMA. SRA. LIDIA CASTELL VALLDOSERA

Barcelona, 9 d'octubre de 2006

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats esmentats

més amunt,

EN NOM DEL REI

ha dictat la següent

SENTÈNCIA núm. 6662/2006

En el recurs de suplicació interposat per ... i -I.N.S.S.- (Instituto Nacional de la

Seguridad Social) a la sentència del Jutjat Social 21 Barcelona de data 17 de juny de 2005 dictada en el procediment núm. 18/2005 en el qual ha actuat com a ponent Il·lma. Sra. LIDIA CASTELL VALLDOSERA.

ANTECEDENTES DE HECHO

Primer. En data 13 de gener de 2005 va arribar al Jutjat Social esmentat una demanda sobre Invalidesa grau, en la qual l'actor al·lega els fets i fonaments de dret que va considerar procedents i acabava demanant que es dictés una sentència d'acord amb el que es demanava. Admesa la demanda a tràmit i celebrat el judici, es va dictar la sentència en data 17 de juny de 2005, que contenia la decisió següent:

"Que acceptant en part la demanda interposada per ... contra l'Institut Nacional de la Seguretat Social, declaro a la demandant en situació d'Incapacitat Permanent en grau de Total, derivada de malaltia comuna, amb dret a percebre una prestació mensual i vitalícia del 75 per cent de la base reguladora de 550,16 euros mensuals, mes les revaloritzacions i millores corresponents, amb efectes econòmics des de 22/10/2004, i condemno a l'Institut Nacional de la Seguretat Social a reconèixer i abonar l'esmentada prestació."

Segon. En aquesta sentència es declaren com a provats els fets següents:

Primer. La demandant ..., nascuda el día 13 /12/1941 i afiliada a la Seguretat Social amb el nº, prestava serveis com a cuinera, actualment des de fa tres anys en règim de treballadora autònoma com a titular de restaurant.

Segon. Esgotat el període d'incapacitat temporal el 14/8/2004, es va iniciar expedient per la valoració d'incapacitat Permanent, i havent emès el 30/9/2004 informe la Comissió d'Avaluació d'Incapacitats, l'Entitat Gestora demandada va dictar resolució el día

21/10/2004, en la que no reconeix a la demandant en situació d'Incapacitat Permanent en cap grau, derivada de malaltia comuna, i com a conseqüència del següent quadre clínic: "Trastorno depresivo mayor, episodio unido grave, eutímica en la actualidad y sin evidencia de psicopatología grave ni alteración del juicio de realidad."

Tercer. Disconforme amb l' anterior resolució, va interposar Reclamació Prèvia, que fou desestimada per nova resolució de 14712/2004.

Quart. Les lesions que afecten a la demandant amb el caràcter o la qualificació de permanents, son: Trastorn depressiu major d' origen reactiu a situació familiar de set anys d' evolució i de caràcter greu, que causa blocatges amb dificultat per afrontar tasques quotidianes.

Cinquè. La base reguladora de la prestació demandada es la de 550,16 Euros mensuals, i els efectes econòmics des de 22/10/2004 pel grau de total i de 15/8/2004 pel grau d' Absoluta.

Tercer. Contra aquesta sentència la part actora i demandada van interposar recurs de suplicació, que va formalitzar dins del termini. Es va donar trasllat a la part contrària, i no es va impugnar. Es van elevar les actuacions a aquest Tribunal i es va formar aquest rotlle.

FUNDAMENTOS DE DERECHO

PRIMER.- Enfront la sentència d'instància, que estimà la petició subsidiària de la demanda interposada per la part actora en reclamació per Incapacitat Permanent Absoluta, o, subsidiàriament, Total, s'interposa per ambdues parts Recurs de Suplicació, el qual té per objecte revisar el fets provats i examinar les infraccions de normes substantives o de la jurisprudència que s'hi han comès.

SEGON.- S'entrarà a examinar en primer lloc el primer motiu del recurs presentat per l'Entitat Gestora, en el qual, emparat correctament en l' apartat b) de l'article 191 de la Llei de Procediment Laboral, sol·licita la revisió del fet provat quart, pel qual proposa la següent redacció: "Las secuelas que padece la actora son un trastorno depresivo mayor, episodio único grave, eutímica en la actualidad". Fonamenta aquesta petició en els documents que es troben als folis 20, 21 i 24, de les actuacions.

Aquesta pretensió s'ha de desestimar, perquè és recolza en els informes mèdics que consten en les actuacions, sense que s'hagin aportat noves proves mèdiques objectives que posin de relleu l'equivocació del jutge d'instància, i com reiteradament ha assenyalat la Sala en aplicació d'una jurisprudència constant (Sentències de la Sala Social del Tribunal Suprem de 12 de març, 3, 17 i 31 de maig, 21 i 25 de juny i 10 i 17 de desembre de 1990, i 24 de gener de 1.991, entre moltes altres), davant de dictàmens mèdics contradictoris, sinó es donen unes especials circumstàncies - que en el cas present no s'adverteixen-, cal atènyer-se a la valoració realitzada pel Magistrat d'instància en virtut de les facultats que li confereixen l' article 97-2 de la Llei processal laboral i l' article 209 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

TERCER.- En el segon motiu del recurs, també emparat correctament en l' apartat c) de l'article 191 de la Llei de Procediment Laboral, l'Entitat Gestora denuncia la infracció de l' article 137.4 de la Llei General de la Seguretat Social, que defineix la Incapacitat Permanent Total-, i al·lega, en síntesi, que les lesions que pateix la part actora no la incapaciten de manera Total per a la seva professió habitual de cuinera autònoma.

Per la seva part, en l'únic motiu del recurs presentat per la part actora, s'al·lega la infracció de l' article 173.4 de la mateixa Llei, en relació amb la doctrina d'aquesta Sala i s'afirma que l'actora està incapacitada de forma absoluta per a tot tipus de treball.

La Disposició Transitòria 5ª bis del Text Refós de la Llei General de la Seguretat Social, aprovat pel R.D.L. 1/1994, de 20 de juny, en la redacció que li va donar la Llei 24/1997, de consolidació i racionalització del Sistema de la Seguretat Social, estableix que el que disposa l' article 137 de la mateixa Llei només serà aplicable a partir de la data en que entrin en vigor les disposicions reglamentàries a que es refereix l'apartat tercer de l'esmentat article 137 i que, mentrestant, es continuarà aplicant la legislació anterior. Atès que les disposicions reglamentàries abans citades encara no s'han dictat, segueix en vigor l' article 137 de la legislació anterior.

L'esmentat article defineix en l'apartat cinquè la situació d'incapacitat permanent absoluta com la situació del treballador que es troba incapacitat per la realització de qualsevol tipus de treball i l'apartat quart com la situació del treballador que, per malaltia o accident es troba incapacitat amb caràcter permanent, per desenvolupar la totalitat o les fonamentals tasques de la seva professió. Cal observar que, segons l'esmentat article, el que realment es valora en l'apartat 4t és la importància que tenen les limitacions que afecten definitivament el treballador en relació amb el seu rendiment professional en l'ofici que desenvolupa habitualment, sense que tingui importància la incidència que les esmentades limitacions li puguin produir en els altres aspectes de la seva vida o, fins hi tot, en la

seva capacitat per exercir d'altres professions. Cal tenir en compte, de la mateixa manera, per aquesta relació entre la limitació definitiva i la professió habitual, que una mateixa seqüela pot constituir una incapacitat permanent per una persona i no pas per una altra. En aquest sentit la jurisprudència ha declarat reiteradament - Sentències de la Sala Social del Tribunal Suprem de 12 de juny i 24 de juliol de 1986, entre moltes d'altres- el caràcter essencial i determinant de la professió.

Per contra, la situació d'incapacitat permanent absoluta no té relació directa amb la professió de l'actor, atès que en aquest supòsit el treballador està incapacitat per executar qualsevol treball retribuït en les mateixes condicions de rendiment, professionalitat i eficàcia que qualsevol altre treballador en el mateix lloc de treball (sentències del Tribunal Suprem de 22 de setembre, 21 d'octubre i 7 de novembre de 1988, 9 i 17 de març, 13 de juny i 27 de juliol de 1989, i 23 i 27 de febrer i 14 de juny de 1990, entre d'altres).

Doncs bé, tenint en compte l'anterior doctrina, ambdós motius s'han de desestimar, perquè no havent-se modificat el fet provat quart, les lesions que pateix actualment la part actora, no la incapaciten per a realitzar qualsevol professió u ofici, en el termes que abans s'han esmentat, tal com sol·licita la demandant, perquè encara que és cert que pateix un trastorn depressiu major de caràcter greu, aquest trastorn és d'origen reactiu a una situació familiar, per la qual cosa està incapacitada per a realitzar la seva feina de cuinera de manera autònoma, tal com va reconèixer el jutge d'instància, però no la incapaciten per a realitzar tasques en les quals s'hagi de treballar dependent de les ordres i instruccions d'altres persones, és a dir, sense una responsabilitat tan important.

L'anterior raonament comporta també la desestimació del motiu interposat per l'Entitat Gestora, perquè és evident que en no haver-se modificat el fet provat quart, les lesions que pateix l'actora sí que la incapaciten per a la seva feina habitual de cuinera autònoma, perquè aquesta és una professió que requereix una concentració i activitat, que és evident que no pot realitzar per una persona que pateix un trastorn depressiu major, que li causa blocatges amb dificultat per afrontar tasques quotidianes d'aquesta envergadura. Sense que incideixi en aquesta valoració el que es tracti de la propietària de l'establiment, perquè precisament aquesta circumstància el que incideix és en una major responsabilitat en l'execució del treball.

Per tant, s'imposa la desestimació dels motius, i conseqüentment, dels recursos, la qual cosa comporta la confirmació de la resolució recorreguda.

VISTOS els preceptes legals citats, els concordants i la resta de disposicions de general i pertinent aplicació,

FALLO

Que hem de desestimar i desestimem els Recursos de Suplicació interposats per Doña. ... i l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL contra la Sentència dictada pel Jutjat Social núm. 21 de Barcelona, en data 17 de juny de 2.005 que va recaure en les actuacions 18/2005, en virtut de demanda presentada per l'esmentada Sra. contra el citat Institut, en reclamació per Invalidesa Permanent Absoluta o subsidiàriament Total, derivada de malaltia comú i, per tant, hem de confirmar i confirmem l'esmentada resolució.

Contra aquesta sentència es pot interposar recurs de cassació per a la unificació de doctrina, que s'ha de preparar en aquesta Sala en els deu dies següents a la notificació, amb els requisits previstos als números 2 i 3 de l'article 219 de la Llei de procediment laboral.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i expediu-ne un testimoniatge que quedarà unit al rotlle. Incorporeu l'original al llibre de sentències corresponent.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. Avui, el/la Magistrat/ada ponent ha llegit i publicat la sentència. En dono fe.